

KUKÁTKO

5. - 7. května 2023

33. ročník právě končí

Odposlechnuto

Lukášem Frydrychem a Radimem Podrazkým

Divadelní spolek Vojan Desná – Mladá Haluz

Sněhová královna

H. Ch. Andersen

Režie: Vladka Kodoušková

Přehlídku zahájila Sněhová královna (DS Vojan Desná – Mladá haluz)

Máme velkou radost, že soubor z Desné uvedl pohádku Hanse Christiana Andersena **Sněhová královna**, protože o Andersenových pohádkách se říká, že jsou kruté a drsné, ale opak je pravdou.

Je zřejmé, že představení je určené pro dětského diváka, takže spousta motivů a postav je vypuštěná. Tím se trochu oslabil příběh Gerdy, která nemá tolik možností ukazovat svoji dobrotu. Pohádka ukazuje, že nikdo, koho Gerda potká, nechce být sám. Každý si Gerdu nějakým způsobem přisvojuje. Pouze u květinářky toto není.

V inscenaci nejsou zřetelné některé motivy. Ztrácí se motiv růže. Skutečnost, kdy se domluví pěstování růže, by měla být na začátku hry vizuálně více zdůrazněná (růže jako vzpomínka na Kaje). Důležitá je zkouška u prince a princezny, „největší zkouška srdce“, kdy Gerda – přestože Kaje miluje a pokládá ho za prince – mu jde popřát ke svatebnímu loži štěstí. Zde se nejvíce projevuje Gerdina láska, kterou dívka nemůže ani u víl nijak prokázat. Parta jednoduchých loupežníků je jako z Ladových pohádek. Měla by naopak působit hrůzostrašně, aby Gerda pochopila, že jí jde o život.

Schovaný je motiv loupežnice – její přerod k lidství (Gerda svým vyprávěním v loupežnici probudí soucit, dojde jí a loupežnice jí věnuje svého kamaráda, v inscenaci sovu). Motiv sovy by si zasloužil být výraznější, ne pouze nechat přeletět sovu za scénou, ale zpřítomnit, že loupežnice sama sovu pustí. Dá sově svobodu, když pozná, že přítele v kleci držet nemůže. Zrcadlo by mohl předávat ďábel místo skřetů, bylo by to logičtější. Postavy skřetů jsou velmi chytře divadelně vymyšlené, předávání zrcadla by mohli na scéně příznaně pozorovat. Zároveň by ale mělo být jasné, co se se skřety a ďáblem stane. Inscenaci by obohatila postava babičky, protože Gerda z lásky ke Kajovi musí babičku opustit, což je pro ni další zkouška.

Kostýmy v pohádce jsou hezké a ucelené, ve filmově-televizním duchu. Jsou hutné, významotvorné a samy dokážou vytvořit vhodné prostředí, bez prověšených látek v pozadí. Šokující bělost sněhového království lze dotvořit světelným kontrastem. Za úvahu by stálo hudebně či zvukově více akcentovat pád střípku do oka, polibky, proměnu Kaje, zastavit na chvíli děj pro tyto klíčové momenty. Technicky nebyl v některých místech slyšet zpěv.

Působivá je scéna, kdy Gerda, zamotávaná do průsvitné látky držené skřety překonává překážku na cestě ke Kajovi.

Desenští si zaslouží pochvalu za odvahu, s jakou se pustili do komplikované pohádkové předlohy. Inscenaci hrají s velkou chutí a obětavostí. Obdivuhodný je počet dětí ve hře. Dětské herci vědí, co mají hrát. Mají výborně naučené odchody, odcházejí až do zákulisí „v postavě“.

Je to krásné a poctivě udělané představení, které dokáže po celou dobu udržet pozornost dětských diváků. Děkujeme.

Divadelní spolek SMRŽ

Ach, ta něha našich dam

Jean-Claude Danaud

Režie: Jana Kouřilová

Skvělá něha našich dam (DS Smrž)

Inscenací **Ach, ta něha našich dam** francouzského autora Jeana-Clauda Danauda v režii Jany Kouřilové předvedl spolek skvělé a následování hodné představení.

Celá scéna přesunutá z parkové lavičky do kavárny, tři dámy na jevišti, konverzační komedie – všechno funguje, jak má. Je dodrženo francouzské prostředí, kavárnička. Není to žádná „ulice“, se kterou se dnes někdy setkáváme v televizi nebo profesionálních divadlech.

Vše podporuje stoprocentní znalost textu, srozumitelně říkaného, dobře vystavěného.

Ve hře je režijně hezky vyřešený detail s hlavou, která je v košíku a zůstane tam. Ve většině jiných inscenací bohužel dochází k tomu, že se na scéně objeví kaširovaná hlava. To svědčí o dobré práci s tajemstvím obecně. Informace pro diváka jsou přesně dávkované, je zřejmé, kdy se má divák co dozvědět. Možná by bylo vhodné rozčlenit komunikaci tří konverzačně zdatných žen ve druhé polovině nějakými činnostmi: manipulací s kávovarem, přinášením vody či kávy, nebo např. přinesením něčeho, co chci přinést, ale nakonec to nepřinesu, protože na to zapomenu. Chce to ale udělat na naprosto přesných místech. Pokud se to podaří, vynikne ještě více humor i význam šílené absurdity tohoto mikrosvěta, který je odrazem velkého světa. V inscenaci jsou věci, které jdou do vážna, kdy to již není jen komedie.

Kostýmy ve hře se povedly: jsou civilní a významotvorné včetně účesů, punčoch, bot atd. Respektují *fysis* hereček, podtrhují jejich charakter (např. u paní v roli náboženské fanatičky). Kombinace bílé a červené hezky evokuje celou kavárnu. Za úvahu by stál větší pultík vzadu, kde by bylo možné nechat více rekvizit, a přesnější světelné vymezení prostoru bez světla na horizont a pod forbínou.

Hra ve francouzské kavárničce s třemi dámami je důkazem, že lze bez nějakých velkých částek udělat kvalitní divadlo. Všechny postavy jsou uvěřitelné, reálné, nadsázka je zřejmá. Je to krásná podívaná.

SPOLEK DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ MÁJ 1867

TATOBITY

JE ÚCHVATNÁ!

Peter Quilter

Režie: Luděk Štěpnička

Co postava, to vztah

Spolek Máj z Tatobit zavítal na JDJ s hrou **Je úchvatná**, která se inspiroje operním světem a reálnou postavou nejhorší zpěvačky všech dob (přítom zázračným dítětem) Florence Foster Jenkinsové. Příběh ukazuje, jak si každý z nás přeje být součástí něčeho velkého a exkluzivního a chce si plnit velké sny, i ty, na které nemá moc reálné předpoklady. Představitelka hlavní role Jana Staňková si za svou postavou stojí, dodává jí vnitřní noblesu. Inscenaci velmi prospívá, že se absolutně vyhnula parodii na skutečnou Florence. „Je úchvatná“ je obecně velice dobře obsazená, vývoj postav je patrný a dobře rozehrané jsou vzájemné vztahy. Toť bohužel téměř vše z kategorie „příjemna a pochvaly“. Dialogům a jejich vyznění by prospěla větší jistota znalosti textu. Každý z inscenátorů by si měl odpovědět, co ho na představení láká a jaký příběh v jakém prostředí chce hrát. Hořkou kapku musí spolknout pan režisér a výtvarníci se scénografy. Dílčí opravy a úpravy se vyplatí bez ohledu na počet plánovaných repríz. Začít se může u vztahu režisér-herec. Je-li postava Florence bohatá (a ona ve skutečnosti byla), musí tomu odpovídat i scéna, kostýmy, doplňky a chování postav. Byť scénář jasně stanovuje rozvržení prostoru, musí se s takovou informací pracovat citlivě. Konkrétně jde o využívání plátna a promítaných fotek, dále o barový stoleček, který zabere dominantní část jeviště, papírové/překližkové dekorace, hadrem obalený kus nábytku představující klavír, mnoho nefunkčních květin atd. Živá kapela je ku cti, ale i zde platí pravidla. Muzikanti na scéně tvoří celek, musí být jednotní v oblečení a nemohou samovolně přicházet a odcházet. To je pak lepší zázemí kapely postavit za scénu nebo pod jeviště

Divadelní spolek J. K. Tyl Josefův Důl

Herkules a Augiášův chlív

F. Dürrenmatt, J. Stach

Režie: Karel Stuchlík

Někdy je potřeba část textu obětovat

Páteční slavnostní zahájení přehlídky korunoval svým kusem místní DS J. K. Tyl Josefův Důl hrou F. Dürrenmatta **Herkules a Augiášův chlív**. Mnozí profesionální soubory mohou ochotnickému světu závidět volnost při výběru textu a režijně-dramaturgickém záměru. Nadčasový Herkules musí vždy na jevišti konfrontovat současný svět, dobu a místo. Josefodolský spolek ve své inscenaci nabídl několik téma, která se dají číst naprosto zřetelně – láska, politika, nesystematická touha po systému, pokrytectví apod. To však ale způsobuje, že se dějová linka rozlézá na mnoho stran a v závěru je potřeba na malém prostoru uzavřít několik rozjednaných témat. Řešení se zdá být jednodušší, než na první pohled vypadá. Zkrátka část textu obětovat. To však neznamená, že herci k sobě přestanou být přesní, jak do teď činí. Naopak vznikne prostor na dotahování drobností, např., když si Herkules sám sobě dopřeje svobodu. Místní J. K. Tyl je věrný dramaturgii, vybírá si těžká témata, která se zabývají vnitřním světem člověka i společností, ve které všichni žijeme. Nebojí se poukázat na malý a zúžený prostor, ve kterém musí žít velikáni své doby. Odborná porota při svém rozboru nabádala divadelníky i seminaristy, aby při divadelní práci stále pamatovali na „atmosferické“ a „významo-tvorné“ prvky a „obraty vtahující do děje“. Ten, kdo význam těchto slov správně rozklíčuje a pojmenuje, má úspěch zaručen.

Divadelní spolek Krakonoš

Maškaráda aneb Fantom opery

T. Pratchett, S. Briggs, J. Kantůrek

Režie : Marie Brtková-Trunečková

Přenést výsostnou literaturu na divadlo není sranda

Na letošní přehlídce se potkaly dvě hry inspirované operou. V pátek to byla Je úchvatná, další den Maškaráda aneb Fantom opery. Zařadit toto představení na sobotní ráno byla téměř jediná možnost, neb příprava scény zabírá rekordních pět hodin, stavět se v přehlídkovém režimu mohlo jen v noci a nad ránem. Zatímco výprava, inspirovaná stejnou inspirací v Divadle V Dlouhé, je vynikající až téměř dokonalá, tak rekvizity a dekorace už nikoli. Jedním konkrétním příkladem je náhled do pokoje s krásným zrcadlem, které je ovšem zastíněné židlemi s přehozem. Zatímco dámské kostýmy jsou naprosto přesné, u pánských už toto tvrzení neplatí (např. malíř dekorací). Literatura T. Pratchetta je krásná, ale i specifická, čtenář musí umět číst i mezi řádky. Dostat jeho text na jeviště už vyžaduje um. V Maškarádě musí vyznít přesný popis opery a operního prostředí, kde si všichni nenávidí. Stejně tak i kouzla musí být kouzelná, efektivní, techniky skvěle provedná. K tomu však v sobotu dopoledne úplně nedošlo. Respektive jednotlivé obrazy nabídly podívanou, ale už nebyla síla jednotlivé mikropříběhy prolnout. Klíčem může být živá kapela. Ta k divákům line krásné melodie, ale jako samostatná bloková vystoupení. Když už jsou muzikanti připraveni, mohli by vyplňovat i hluché přestavby. Pratchett je ošemetný v jedné věci. Soubory, které se materiálu chopí, musí trochu zapomenout na dosavadní práci a úspěchy a začít na zelené louce. Výše zmíněné se však naštěstí nevylučuje s tvrzením, že soubor z Vysokého nad Jizerou na přehlídce zaujal se svojí Zeměplochou pevné místo.

Divadlo Roprahtice

Strašidlo Cantervillské

O. Wilde, R. Vencel

Režie: Robert Pecha

Znovu probuzený duch z Cantervillu (DS TJ Sokol Roprahtice)

Hru **Strašidlo Cantervillské** anglického dramatika Oscara Wilda v dramtizaci Romana Vencla a v režii Roberta Pechy přivezli na josefodolskou přehlídku roprahtičtí divadelníci.

Mistr paradoxu a intelektuál Oscar Wilde napsal tento příběh jako povídku plnou bonmotů. Vznikla v době, kdy byla na ústupu anglické tradice a začala převažovat modernější americká kultura, ke které se vzhlíželo především kvůli tehdejšímu vědeckotechnickému pokroku. Celá hra je střetu těchto dvou kultur, civilizací. Tradiční anglickou civilizaci zachovává jejími kořeny, zvyky a rituály napadne mladá americká civilizace.

V Čechách vzniklo několik dramtizací: od Skopečkovy přes úpravu J. Z. Nováka a J. Rolla až po nejmladší R. Vencla, který povídku upravil pro olomoucké divadlo jako verzi s duchem a třemi mrtvými komtesami. Je naprosto legitimní přenést děj hry do dnešní doby, kdy stále ještě trvá souboj obou kultur, ale začíná již vyhrávat americká popkultura.

Na jevišti by měly být obě kultury velmi jasně a ostrým řezem rozděleny v chování, reakcích, oblékání, způsobu mluvy (jazyce). To bylo nejvíce a nejlépe dodrženo jen u paní Umneyové.

Když Američané přijíždějí na anglický zámek, tak by jej měli trochu upravit, jakoby zdemolovat, zmodernizovat, což se tolik nedaří, protože interiér zámku na scéně není přímo anglický, i když určitá snaha je tady patrná (krbová kamna aj.). Možná by stačila jen základní úprava scény, v náznaku (např. místo schodiště, na které vystoupí duch jen dvakrát, použít černě potažený praktikábl).

Základním znakem, kdy Američané napadnou zámecká interiér, je výměna portrétů: obrazu sira Simona za dvojportrét Otisových. Měl by to být vlastně rituál. Pověšením jejich obrazu se oni stávají pány na Cantervillu. V inscenaci je to bohužel provedeno v přestavbě, napůl ve tmě. Na nový dvojportrét nereaguje ani sir Simon, když vstoupí do místnosti. Tyto skutečnosti oslabují ve hře důvod, proč sir tak nenávidí Američany, protože ho de facto zbavili jeho majetku. Původní obrazy by mohly ve starých dřevěných rámech jako znak anglické kultury.

U sira Simona je třeba si uvědomit, že – i když je to strašidlo – tak je to především šlechtic, gentleman a Angličan. Měl by se tak chovat, ne jako pohádkové strašidlo.

Simonův kostým není renezanční, manšestráky lze jednoduše nahradit starým rubášem a roztrhanou košili od krve. Kostýmy tří žen jsou různě historicky nejednotné včetně hodinek, které by neměly být vidět. Řešením mohou být jednotné zkrvavené rubáše. Totéž platí i pro paruky a pokrývky hlavy. U pánských obleků nesmí kalhoty bez pásků. Rovněž armáda služek by měla kostýmově sjednocená.

Hudba byla dosti nespécifická, instantní. V hudbě by bylo dobré pracovat s příznačnými motivy, kdy jeden hudební motiv je anglický a druhý americký. U strašidla by dobře fungovaly zvukové a světelné efekty při jeho vstupech, k tomu je dobré ztlumit světla v některých scénách, kde to jde.

Text hry je často v dlouhých souvětích, proto je důležitá naprostá až zmechanizovaná znalost mluveného textu. Herci však mluví srozumitelně, je jim dobře rozumět, ale děj hry se odehrává jen ve slovech, nikoli v herecké akci.

Inszenaci lze brát jako hezkou „duchařinu“ s komediálními prvky, není to zde úplně dvou světů. Ve hře chybí dramatický oblouk a nadsázka. Přesto souboru patří poděkování za pěkné představení.

(Slova poroty zaznamenal Radim Podrazký)

Divadelní spolek Vojan Desná – Mladá Haluz

Kyanid o páté

P. Kohout

Režie: Lukáš Frydrych

Mrazivý a skvělý Kyanid o páté (DS Vojan Desná – Mladá haluz)

Pozdní sobotní odpoledne přivítalo na přehlídkovém jevišti komorní inscenaci Pavla Kohouta **Kyanid o páté**. První režie Lukáše Frydrycha, dialog pro dvě dámy – Zofii a Iréne, nelehké téma – přivlastnění si autorství knihy, díla jiné ženy, motivy viny a trestu za tuto krádež.

Pavel Kohout přichází opět do módy. Jeho úctyhodné, přestože nevyrovnané dílo stále přitahuje pozornost. Po v zahraničí nejhranější Takové lásce (1957) či např. Sexu (1976) o dvacet let později (1996) napsal Kyanid o páté.

Je to dramaturgie podle novely polské autorky Tecii Werbowski žijící v Praze. U nás vyšla pouze sbírka tří novel a dvě se staly předlohou pro dramatický útvar. Inscenací prolíná téma varšavského povstání, od kterého uplyne příští rok 80 let. Rovněž Pavel Kohout má významné životní výročí: bude mít letos 95 let.

Ve hře fascinuje morální houpačka před koncem, ve kterém se dvě ženy jakoby střídaly v tom, která má pravdu, kterou má divák více nenávidět, či které z žen má více rozumět. Neustále vycházejí najevo nové a nové skutečnosti, nabalují se neustále nové a nové momenty příběhu.

Režii Lukáše Frydrycha je nesmírně zručná, i když člověk tu a tam přemýšlí, jestli je nutná osudovost už od začátku příběhu, jestli se to nedá Iréne nějakým způsobem zjednodušit, když přichází a má masku jako novinářka a vlastně fanyнка. A pak se náhle vše překlopí do oné osudovosti, ke skutečné pravdě.

Režisér a obě dámy, skvělé herečky, bezvadně pracují s tajemstvím, výborně nakládají s pauzami. Málokdy se stane v amatérském divadle, aby to bylo takhle vědomé. Padá zde mýtus, herci na jevišti musí pořád mluvit nebo něco dělat. V desenské inscenaci se tu a tam zdánlivě neděje vůbec nic a přitom v podtextu, ve vědomí těch dvou dam, v pozadí jejich příběhu, který se postupně vyjevuje, se toho děje hrozně moc. Možná stojí za úvahu, zda není škoda čajového rituálu, z inscenace vyškrtnutého, jak by to proměnilo vztah obou dam. Herečky výborně pracují s dotykem, který se vlastně nikdy nestane a skončí v napětí. Je otázkou, jestli větší haptičnost by také nevedla k většímu napětí. To všechno jsou jen asociační věci, které diváka napadají.

Povedená scéna je doplněná takovým šperkem, jako je artdecový nábytek s krásným pavoukem, přes něhož je položena háčkovaná dečka. To samo vytváří krásné jevištní prostředí, noblesu a starosvětskost. Hezky je vyřešený psací stůl kryjící nohy herečky jako psací kabinet. Na zcela funkční scéně nebyly potřeba žádné stěny, dveře, lustr. Místy tam bylo ale příliš mnoho světla. Vedle vhodně zvolených kostýmů vyniká jako výborně vybraná rekvizita stará taška.

Herectví obou dam, dramaturgie, úprava textu, režie, hudba – to všechno je okouzující a velmi na místě. Je to druhé představení na josefodolské přehlídce, na kterém lze dokumentovat pouze dobré věci. V hledišti bylo během celé hry neuvěřitelné ticho. Diváci byli inscenací doslova strženi. Inscenace krásně ukazuje, že lze dělat divadlo, které není směřované na smích, ale k vážným tématům

L.S.D. - Lučanský Spolek Divadelní

Na správné adrese

M. Camoletti, J. Janeček

Režie: Jiří Šolc

Pamatujme na uměřenost

Přehlídka v Josefově Dole je divácky žádaná a vyhledávaná, však v sobotu večer se v sále musely přidávat židle. Lučanský spolek divadelní (L.S.D.) přivezl komedii M. Camolettiho Na správné adrese. Ve způsobu interpretace, kterou si L.S.D. zvolil je znát divadelní energie a dobrá práce, kterou herci na jevišti odvádí. Ale! Úprava textu poněkud zazdila přesah a divadelní konfrontaci, stala se tak dobře poskládanými vtipy a vtipnými výstupy. Třes nastal v narušení francouzské pikantností, kterou vystřídal specifický, někdy až hrubozrný humor. Hra si žádá dynamiku, tu všichni herci nabízí. Bohužel, někdy až moc, hlavně v první půlce hry. Zajímavostí je, že diváci výkony ocenili, i když se síla z jeviště do hlediště umírnila. V žádném případě však není potřeba dorovnávat výkon hereckého partnera. Mnohem lepší je držet se svého stylu a své postavy. Komedie tohoto typu nabízí skvělou směsici nedorozumění a slovních klíčků. Na tom je inscenace postavená a funguje do té doby, než divák dospěje k nenaplněnému očekávání. Všechny dámy/herečky po celou dobu pevně drží své charaktery postav. Pánové však svému textu dávají shodně punc sexu, tělesnosti a intimity, takže se rozdílnost a různost stírá a překvapení se nekoná. Na jevišti i v hledišti se ztratí moment překvapení. Rozborový seminář nabídl několik praktických rad pro všechny divadelníky ohledně barev scény, dekorací a přesnosti v kostýmech. Ve všech zmíněných rovinách musí platit uměřenost. Divadelní práce není jen samotný výkon během představení, ale začíná mnohem dříve. Stylizace je z části předepsaná od autora, ten zbytek je už na realizátorech hry.

L. Kroupová na motivy B. Němcové

Režie: Radek Kalina, Lucie Kroupová

Královnina touha s dobrým koncem (DS NOPOĎ Nový bor)

Nedělní dopoledne na přehlídce přilákalo v podmračeném počasí malé i velké diváky na pohádku **Královnina touha**, hru na motivy příběhu Boženy Němcové Spravedlivý Bohumil.

Dělat pohádku je vždycky složité. Vedle typických pohádkových prvků jsou zde hororové scény typu uléhání do rakve místo někoho jiného, kterého tím osvobodí. Krásné téma hodné Devátého srdce Juraje Herze. Působivá byla také vířící scéna, je jako z filmů o Harry Potterovi.

Dramatizace hry ale není úplně povedená. Jsou zde postavy, které nemají vlastní téma: např. dvorní dámy, které opakují divákovi již známé informace. Najdeme zde nesrovnalosti v jevištním čase: během jednoho výstupu se odehraje dlouhý časový úsek (loučení a odjezd krále, návrat krále).

Hezky v inscenaci fungují rituály, např. převlékání, i když by bylo dobré ho na konci zkrátit na poloviční čas. Bezvadné jsou tanečky – hezký nápad, kdy nejprve odtančí král s královnou, pak král s dcerou, tematicky výměna lásky milostné za lásku k dítěti. Rovněž hezky funguje taneček „přes dvě pekla“. Tyto herecké akce mají v sobě rituálnost a směřují až k mýtu.

Problematické je umístění čerta od samého počátku hry. B. Němcová vychází z velmi pevného křesťanského základu a má ve svých pohádkách v daném protikladu dvojici bůh x ďábel. Čert, který je od začátku hry na scéně, dostává strašně velký význam a modlitby to nestačí vyvážit. Z logiky věci by byla vhodnější přítomnost, až když čert má mrtvolu, kterou si hlídá.

Výběr hudby ve hře není úplně šťastný. Je nejednotná a ve hře jí je strašně moc, nelze s ní dělat akcenty, vytváří jen vhodnou náladu. Na jevišti pořád něco hraje a divák přestane hudbu vnímat. Kdyby náhle zazněla chrámová hudba, která by mohla být v pohádce hodně silná, vytvořila by účinný kontrast k čertovi. V inscenaci to však tak nevyzní. Vhodný by byl další vizuální znak, třeba kříž nebo jiné zacházení se svíčkami, které tam svítí celou dobu, ať na lovu nebo v zámku.

Je třeba rovněž dát pozor na ulehnutí do rakve, aby to nebylo plazení z posledních sil na nejbližší vhodné místo, ale pro dětského diváka vědomé a zřetelné rozhodnutí, které král učiní.

Pěkná scéna má až heraldický charakter s bílými a modrými pruhy. Nesnažte se o žádná okna v horizontu, je to graficky pojednaná scéna. Je na zvážení, je-li zde bílá barva úplně vhodná, neboť i v pološeru odráží hodně světla. Problémem scény je umístění praktikáblu na forbinu, na kterém stále sedí čert a zakrývá polovinu jeviště. Společně s postavami dam a astrologa v popředí zakrývají důležitou vítací scénu krále a královny. Výrazněji by šlo světelně rozlišit jednotlivá prostředí. Lovecká scéna by snesla méně světla.

U postavy krále je otázkou, zda by jeho kostým měl být z transparentního bílého sametu. Obecně je dobré nechat dámské historické kostýmy v dobové stylizaci a pány obléknout do civilního oblečení, který je ozvláštněno nějakými dobovými prvky (např. šperky). Rovněž je na zvážení použití krasohledu u astrologa, který jím na začátku hry kouká do stropu.

Inscenace novoborských ochotníků ukazuje velké a upřímné emocionální gesto: lásku, různé radosti, smutky, propady jednotlivých postav. Zároveň vzácné gesto, protože láska na první pohled je málo inscenovaná. Hezky provedené představení si rozhodně zaslouží diváckou pozornost.

RySK
Příběh jedné stěny
M. Vaněk
neděle 7. 5. 2023 12:00 hod.

Režie: Michal Vaněk

Ochotnický svět je od března 2022 bohatší o jeden soubor. RySK z Rynoltic se na 33. ročníku JDJ představil autorskou hrou Příběh jedné stěny. Autorem je jeden ze zakladatelů souboru Michal Vaněk. RySK ve svém příběhu nabídl krásy všedního dne, setkání několika světů na malém nádraží v Lužických horách a využil k tomu hrabalovský způsob vyprávění. Do hlediště se od tvůrců, kromě příběhu samotného, dostalo i společné sdílení, radost ze společné práce a společného bytí. Autorské texty, pokud nedodržují přesnou divadelní strukturu, bývají velmi ošemetné. Podstatou divadla je konflikt. Když už se v Příběhu jedné stěny ke konfliktu schylovalo, byl rychle uhašen, vyřešen, zahrán do pohody. Hercům to zabránilo tomu, aby ukázali větší hloubku svých postav a rozehráli vztahy, které jedna společně strávená hodina na malém nádraží mohla nabídnout. Přitom se v Rynolticích potkali zajímavé osoby, od umělců, přes dělnické profese až po vysokoškolsky vzdělané psychology. Autorský text byl v mnoha částech postavený na interpretaci stokrát ověřených pravd, což může sice působit terapeuticky, ovšem po hodině představení i trochu únavně. Inscenátoři budou muset technicky lépe řešit scénu, její lepší ukotvení. Důležité je dodržování prvního, druhého i třetího plánu a do popředí vždy stavět to, co je důležitější, nikoli naopak. V další práci celého RySKu bude důležitá i jevištní řeč a hlasové dispozice herců. Pochvala z úst poroty míří ke kostýmům. Diváci viděli nejlepší dobově zasazené kostýmy, včetně doplňků a účesů, v porovnání se všemi inscenacemi letošní přehlídky.

Josefodolské divadelní jaro 2023

Čestná uznání

1. Čestné uznání Vlad'ce Kod'ouskové za režii a výpravu inscenace Sněhová královna DS Vojan Mladá haluz Desná
2. Čestné uznání dětské části souboru DS Vojan Mladá haluz Desná za role v inscenaci Sněhová královna
3. Čestné uznání Janě Kouřilové za režii inscenace Ach, ta něha našich dam! DS Smrž
4. Čestné uznání DS Smrž za výpravu inscenace Ach, ta něha našich dam!
5. Čestné uznání Janě Staňkové za úpravu textu Je úchvatná! pro inscenaci SDO Máj 1867 Tatobity
6. Čestné uznání Karlu Stuchlíkovi ml. za dramaturgii inscenace Herkules a Augiášův chlív DS J. K. Tyl Josefův Důl
7. Čestné uznání Karlu Stuchlíkovi za režii inscenace Herkules a Augiášův chlív DS J. K. Tyl Josefův Důl
8. Čestné uznání Haně Stuchlíkové za výpravu inscenace Herkules a Augiášův chlív DS J. K. Tyl Josefův Důl
9. Čestné uznání Luboši Doležalovi za roli Herkula v inscenaci Herkules a Augiášův chlív DS J. K. Tyl Josefův Důl
10. Čestné uznání Vojtěchu Polákovi za roli Fylea v inscenaci Herkules a Augiášův chlív DS J. K. Tyl Josefův Důl
11. Čestné uznání Mileně Noskové za roli paní Umneyové v inscenaci Strašidlo cantervillské DS TJ Sokol Roprachtice
12. Čestné uznání Jiřímu Markalousovi za hudbu k inscenaci Kyanid o páté DS Vojan Mladá haluz Desná
13. Čestné uznání Jarce Petržílkové za roli Jacqueline v inscenaci Na správné adrese Lučanského spolku divadelního
14. Čestné uznání Lucii Kroupové za roli Královny Štěpány v inscenaci Královnina touha divadla NOPOĎ
15. Čestné uznání Markétě Weberové za roli Dorky v inscenaci Královnina touha divadla NOPOĎ
16. Čestné uznání divadelnímu spolku RySK za kostýmy v inscenaci Příběh jedné stěny
17. Čestné uznání divadelnímu spolku RySK za společné bytí v inscenaci Příběh jedné stěny
18. Čestné uznání za inscenaci Ach, ta něha našich dam! DS Smrž
19. Čestné uznání DS J. K. Tyl Josefův Důl za inscenaci Herkules a Augiášův chlív

Ceny

1. Cena Petru Firbasovi za roli Augiáše v inscenaci Herkules a Augiášův chlív DS J. K. Tyl Josefův Důl
2. Cena Janě Vodseďákové za roli Bábi Zlopočasné v inscenaci Maškaráda aneb Fantom opery DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou
3. Cena Magdaleně Bartoňové za roli Stařenky Oggové v inscenaci Maškaráda aneb Fantom opery DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou
4. Cena Adamu Bartoňovi za hudbu a hudební nastudování inscenace Maškaráda aneb Fantom opery DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou
5. Cena Orchestru DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou za hudební interpretaci v inscenaci Maškaráda aneb Fantom opery
6. Cena Lukáši Frydrychovi za úpravu a režii inscenace Kyanid o páté DS Vojan Mladá haluz Desná
7. Cena Vladěce Kodouskové za roli Zofie v inscenaci Kyanid o páté DS Vojan Mladá haluz Desná
8. Cena Ivě Halamové za roli Iréne v inscenaci Kyanid o páté DS Vojan Mladá haluz Desná
9. Cena Lukáši a Petře Frydrychovým za scénu inscenace Kyanid o páté DS Vojan Mladá haluz Desná
10. Cena Janě Králové za nejlepší herecký výkon přehlídky v roli vdovy v inscenaci Ach ta něha našich dam! DS Smrž
11. Cena Karlu Stuchlíkovi za kontinuální a důslednou náročnou dramaturgii souboru J. K. Tyl Josefův Důl
12. Cena DS Vojan Mladá haluz Desná za inscenaci Kyanid o páté

Doporučení do programu Popelky Rakovník – DS Vojan Mladá haluz Desná – Sněhová královna

Doporučení do programu Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém nad Jizerou – DS Smrž – Ach, ta něha našich dam!

Doporučení do programu Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém nad Jizerou – J. K. Tyl Josefův Důl – Herkules a Augiášův chlív

Nominace do programu Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém nad Jizerou – DS Vojan Mladá haluz Desná – Kyanid o páté